

краката, въ прѣститѣ си, започва да не вижда, да да не дочува, докато най-послѣ лѣкаритѣ се про-изнасятъ: нервната система въ този човѣкъ се е съ-вършено разстроила, той има такава и такава бо-лестъ, осжденъ е да умре. Прѣди повече отъ 20 години единъ бѣлгаринъ отъ ново-пазарско забо-лѣва сериозно и отива въ Варна да се лѣкува. Лѣкаритѣ му препорѣчватъ да остане на лѣчение въ тамошната болница. Той се съгласява, остава тамъ, но положението му не се подобрява. Отъ день на день положението му става все по-лошо, и лѣкаритѣ пишатъ на домашнитѣ му въ ново па-зарско: „Положението на вашия болникъ се услож-ни, той е осжденъ да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тукъ, защото ние имаме обичай да режемъ тѣлата на много отъ болнитѣ които умиратъ при насъ, правимъ научни изслѣд-вания. Понеже бѣлгаритѣ не обичатъ да режатъ тѣлата на покойницитѣ имъ, домашнитѣ му ведна-га отиватъ да си го взематъ. Занасятъ го въ се-лото си, чудятъ се, какъ да го лѣкуватъ. Съби-ратъ се 12 баби отъ околнитѣ села на консултъ какво да го правятъ. Болниятъ седи вцепененъ, само пѣхти, охка. Започва най-първо баба Цвѣ-тана, следъ нея тази — онази, всички си изказ-ватъ мнѣнието, докато най-послѣ консултътъ рѣша-ва: за да се спаси болниятъ, трѣбва да се свари въ една голѣма харания, съ вмѣстимостъ около 50 — 70 клг., ечемикъ. Слѣдъ това болниятъ ще се завие добрѣ въ юрганъ, въ дебели завивки и ще го турятъ на парата на тази ечемичена вода. Той трѣбва да се изпоти много добрѣ, но докато не се отдѣли студена потъ отъ него, нѣма да се спаси.